

sig saa senere og udtalte, at dette, at Erklæringen skulde være ham aftvungen, var en ren og skær Usandhed.

Det rene og skære synes at have en vis Tiltrækningskraft for det ærede Medlem. Jeg har tidligere hørt det ærede Medlem bruge det samme Udtryk lige overfor andre Medlemmer, og jeg har ogsaa forleden Dag hørt, at da det ærede Medlem vilde betegne et andet Medlems Tale som Nonsens, maatte han ogsaa der foran anbringe det rene og det skære. Jeg udtalte forleden Dag, at man kan ofte undre sig over, hvad det ærede Medlem tillader sig, og jeg tilføjede, og jeg fastholder: og hvad der bliver det ærede Medlem tilladt.

Med Hensyn til dette, hvorvidt det ærede Medlem var tvunget til at afgive den Erklæring, han afgav i Foraaret, har altsaa det ærede Medlem erklæret, at det er en ren og skær Usandhed, at den var aftvungen. Jeg stillede saa straks det Spørgsmaal til det ærede Medlem — og det var et Spørgsmaal; i saa Henseende begik det ærede Medlem før en Fejl ved ikke at sige, at det var et Spørgsmaal til ham —, om da denne Erklæring var afgiven frivillig. Jeg standsede den Gang, og det ærede Medlem tav. Var det ærede Medlem for rask til at svare i det første Tilfælde, var det ærede Medlem maaske for tavs i det andet Tilfælde. Det ærede Medlem besvarede ikke det Spørgsmaal, uagtet jeg gav ham Tid dertil, om den da var afgiven frivilligt. Jeg tør da maaske ogsaa gaa ud fra som givet, at det ikke er ren og skær Sandhed, at den er frivillig, og saaledes komme vi til en Erklæring, der ikke kan siges at være afgiven frivillig, medens det er ren og skær Usandhed, at den er afgiven tvungent. Hvor skulle vi saa anbringe denne Erklæring? (Afbrydelse af *Anders Nielsen*.) Det ærede Medlem, for Løvel (*Anders Nielsen*) kan faa Ordet, naar jeg er færdig, forhaabentlig.

Det hænder selvfølgelig ofte her i Tinget, at under en Diskussion kan et Medlem sige noget, som er urigtigt, hvilket jeg i dette Tilfælde *ikke* har gjort. Men det kan altsaa hænde, at et Medlem siger noget, som er urigtigt. Man skal da være fuldkommen overbevist om, at dette Medlem med Forsæt siger noget urigtigt, naar man yver at bruge den Betegnelse, som det ærede Medlem har gjort overfor mine Ord.

Maa jeg minde det ærede Medlem om, at det ærede Medlem i Fjor ved Finanslovens 1ste Behandling fremsatte nogle

forkerte Tal. Jeg nævner dette selvfølgelig ikke i mindste Maade her for at skose til det ærede Medlem, thi der er jo blevet skoset nok til det ærede Medlem i den Anledning; men det er jo ret uskyldigt, og det ærede Medlem har jo ogsaa selvfølgelig taget det med det Humør, som man skal tage saadanne Skoserier med; men faktisk er det, at de Tal, det ærede Medlem da nævned, vare urigtige. De rigtige Tal kunde man med stor Lethed finde ud af de Regnskaber, som det ærede Medlem havde søgt i. Men intet Menneske vilde dog falde paa, skønt det ærede Medlem her præsenterede urigtige Tal, vitterlig urigtige Tal, at erklære dette for at være ren og skær Usandhed.

Hvorledes var Stillingen i Fjor i denne Sag, med Hensyn til hvilken det ærede Medlem har afgivet en Erklæring? Stillingen var den, at under Forhandlingerne her i Tinget blev der til Forsvar for en direkte Sigtelse, der fandtes mod en levende og en afdød Mand, ikke anført noget som helst objektivt Datum til Støtte for, hvad der var udtalt. Og stærkt trængt fra vor Side udtalte da den ærede Ordfører i denne Sag, at naar det blev godtgjort, at der ikke var nogen Forbindelse mellem det bekendte Laan i Thaarupgaard og Ekspropriationen af Grønegaards Jorder, havde den Opfattelse i Finansudvalget, at der maaske var en Forbindelse, vist sig at være forkert. Haardt trængt af os, siger jeg, fremsatte han denne Udtalelse, hvilket altsaa vil sige, at Ordføreren her unddrog sig den Pligt, han havde til at godtgøre Sigtelsens Berettigelse, og lagde Bevisbyrden for, at denne Sigtelse var urigtig, over paa andre.

Sagen kom derefter til 3die Behandling, uden at Ordføreren fandt det stemmende med sin Pligt at skaffe sig de Oplysninger, som han ikke havde evnet at samle sig tidligere. Og dog vilde det have været forfærdelig let baade tidligere og mellem 2den og 3die Behandling for Ordføreren at skaffe sig disse Oplysninger. Der kom altsaa intet frem ved 3die Behandling om denne Sag. Et Forsøg, der fra min Side blev gjort paa at fremskaffe en Udtalelse fra Ordføreren, som kunde dække over den Plet, som man her havde sat paa en afdød og en endnu levende Mand, et Forsøg fra min Side paa at fremkalde en saadan Erklæring, hvorved denne Sag kunde være endt, blev standset af Tingets Formand af formelle Grunde. Jeg tør imidlertid vel nok sige, at for saa vidt som Finansudvalgets Ordfører skulde